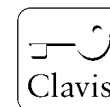

L A B Y R I N T

Labyrinth

INGE VERBRUGGEN

Andere boeken van Inge Verbruggen bij Clavis:

Duivels spels

The truth is that monsters are real, and ghosts are real, too.
They live inside us, and sometimes they win.
– Stephen King

Inge Verbruggen
Labyrint
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: thriller, escaperoom
NUR 285
ISBN 978 90 448 4101 5
D/2021/4124/071
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

‘Misschien zijn die dingen met jullie handen vergroeid, maar ik ga het toch moeten vragen: mobieltjes inleveren!’

Meneer Connors houdt een metalen kistje omhoog. Ik zie hoe de gezichten van mijn klasgenoten betrekken. Ze vinden het een onmenselijk voorstel. Niemand zet de eerste stap.

‘Sociale media hoeven niet te weten dat je hier bent. Foto’s maken doen wij wel.’

Met ‘wij’ doelt hij ook op mevrouw Nielsen, onze andere klasleerkracht, die aardrijkskunde geeft. Connors leeft voor wis- kunde. Samen zijn ze het saaiste stel van alle leerkrachten. Al hebben ze zich met deze filmavond overtroffen.

Iedereen roept door elkaar. ‘Nee!’ ‘Partypooper!’ ‘Jij bent zeker de leukste thuis?’

Ook ik doe mijn duit in het zakje: ‘Nog zo’n grap en ik ga lachen.’

Connors zwaait geduldig met zijn kistje.

‘Maar, meneer, ik moest mijn moeder regelmatig up-to-date houden.’ Uiteraard gaat Tristan gewoon door met commentaar geven. Het zou gek zijn als hij zomaar alles klakkeloos aanvaardt.

‘Ik geloof graag dat je moeder jou niet vertrouwt, maar onze school wel. Je moeder weet dat je hier bent, onder ons wakend oog, en kan eindelijk eens op haar twee oren tegelijk slapen.’ Gelach.

‘Moederskindje!’ roep ik naar Tristan en ik ontwijk zijn maai- ende arm.

Ik zet mijn toestel uit en loop ermee naar voren. Met veel the-

ater leg ik het in het kistje. Er volgen de nodige ohs en ahs. ‘Komaan, Boston, daar doe je toch niet aan mee?’ Maar na mij doen Ava en Noodles hetzelfde. De anderen hebben meer overtuiging nodig.

‘De buitenwereld doet er nu even niet toe,’ zegt Conners. ‘De volgende twaalf uur kijken jullie een film en praten jullie met elkaar tot jullie in slaap vallen. Morgen kunnen jullie zoveel berichtjes sturen als jullie zelf willen.’

Jonas en Febe, het klaskoppeltje, droppen ook hun smartphones in het kistje. Dan blijft het beeld lange tijd op pauze staan.

‘De avond start niet voordat ik ze allemaal heb! Geen mobiel-tjes, dan geen film en ontbijt.’ Ook al is hij klein van gestalte – hij komt amper boven de gemiddelde student uit – Conners spreekt met het volume alsof hij boven een helikopter moet uitkomen.

Mopperend en met een gezicht op onweer volgen ten slotte de anderen. Populaire Jasmine gaat als laatste naar voren na wat aanmoediging.

‘Jasmientje, wat gaan je twaalf volgers nu de hele avond zonder jou moeten doen?’ sneer ik naar haar. Jasmine steekt haar tong uit. Ze ziet er zo lelijk uit als ze zo doet. Ik begrijp echt niet meer dat ik ooit als een blok voor haar ben gevallen. Uiterlijk heeft ze alles mee. Denk donkerblonde stoot, strak gesteild haar, donkere, lange wimpers en altijd de nieuwste sneakers. Ze lijkt de wereld in haar handen te hebben omdat iedereen haar aanbidt. Ze moest me zelfs niet afwijzen om me van mijn verliefdheid af te helpen. Haar pesterige gedrag deed dat voor me.

Na een grondige tassencontrole bij mevrouw Nielsen mag ik de theaterzaal in. De gordijnen van het podium zijn dicht en voor het gordijn hangt een groot wit filmdoek. De achterkant van de

zaal is ontdaan van alle stoelen. Vooraan staan een paar rijen opgesteld.

‘De film start over een uur!’ krijst Nielsen alsof ze voor een groep van honderd leerlingen staat in plaats van vijftien. ‘Installeer jullie bedden. Haal nog eens een frisse neus. Ik haal ondertussen drank en chips.’

We stuiven als zoemende bijen uit elkaar. Onder luid gepraat kiezen we een hoek van de zaal uit. Slaapmatjes worden uitgerold, luchtmatrassen opgepompt en veldbedden in elkaar gestoken. Ik leg mijn matras naast Tristan en Elliot. Hoewel ik me niet als hun beste vriend beschouw, zijn zij degenen met wie ik nog het meeste optrek op school. Ik hoef geen vrienden hier op school. Volgend jaar gaan we van school af en splitsen onze wegen. En met deze klasgenoten wil ik het liefst niets meer te maken hebben.

De leraren komen elk met een serveerschaal de zaal binnen. Er staan flessen cola en fruitsap op, plastic bekertjes en kommetjes om de acht verschillende zakken chips in te verdelen. Noodles en Ava trekken een sprintje om de eerste keuze. Daarmee doet Noodles haar eetbijnaam alle eer aan. Ik heb Noura haar bijnaam gegeven omdat ze op duizend verschillende manieren noedels mee naar school neemt. Kip, vis, verschillende kleuren groenten ... Bij alles wat ze eet, zitten noedels. Ze is die naam zelf gaan gebruiken en nu noemt niemand haar nog bij haar echte naam.

Ik neem mijn rugzakje en stap ongemerkt naar de speelplaats.

Mijn frisse neus heeft sigaretten nodig. Als we straks niet meer buiten kunnen, wil ik mijn zonde voor vanavond al gehad hebben. Ik sta amper buiten of ik zie dat er nog een paar mijn voor-

beeld volgen. Ze komen niet bij me staan, maar gaan aan een picknicktafel zitten.

Onze klas is opgesplitst in twee groepen. Je hebt het groepje voetballers en je hebt de rest. Het groepje voetballers zit al in dezelfde klas sinds het eerste jaar. Net als ik heeft 'de rest' verschillende richtingen gedaan en in verschillende klassen gezeten voordat we bij elkaar terechtkwamen. De voetballers laten niemand toe in hun groepje en 'de rest' vindt dat niet erg. Wij hangen niet erg aan elkaar – daarvoor zijn we te verschillend, maar we verdragen elkaar.

Ik trap mijn peuk uit en raap hem op. Met mijn ogen recht voor me uit loop ik het groepje voorbij en gooi de peuk in de vuilnisbak voor ik naar binnen ga.

AVA

De smartphone inleveren was voorspelbaar. Bijna gelijktijdig met Boston dropte ik mijn toestel in het kistje. Na de tassencontrole op drugs en alcohol wacht ik aan de ingang van de theaterzaal op Febe en Jonas. Bij Febe gaat mevrouw Nielsen er vrij vlug door, maar bij Jonas maakt ze elk zakje open terwijl ze hem met een scheef oog aankijkt. Het zal wel typisch een jongensidee zijn om te smokkelen, want ik kan niet bedenken waarom ze zo veel moeite stopt in Jonas. Hij is al jaren de braafste en slimste jongen van de klas. Vroeger was hij zo'n onopvallend blokbeestje. Maar de laatste jaren is hij opmerkelijk knapper geworden. Als

hij niet zo verlegen en al bezet was, zou hij wel goed liggen bij de meisjes. Febe had al lang gezien dat hij zo'n knapperd zou worden. Ze zijn nu drie jaar een koppel.

Met Febe ben ik al van kindsbeen af bevriend. We wonen in dezelfde straat en zijn altijd samen naar school gegaan. We praten wel over wat ons bezighoudt en klitten op school wel samen, maar we zijn niet bepaald hartsvriendinnen. Want grote geheimen kent ze van mij niet. Andersom ook niet, hoewel ik betwijfel of Febe überhaupt problemen heeft. Zij heeft een leuke, complete familie: een vader die haar aanbidt en een moeder die parttime werkt, zodat ze er steeds is als Febe thuiskomt van school. Ik zorg sinds een paar jaar voor mijn vier jaar jongere zus, Kato. Ik zorg dat ze op tijd opstaat en haar lunch mee naar school neemt en kijk na of ze haar schooltaken niet verwaarloost. Niet echt een taak voor een zeventienjarige, maar ik heb geen andere keuze.

Zowel Ruben als Levi van het voetbalgroepje wordt de doorgang ontzegd, omdat ze betrappt zijn op het meesmokkelen van drank.

Bij Tristan wordt de zak tot drie keer toe binnenstebuiten gekeerd. Ook Elliots zak krijgt een minutieuze behandeling.

'Waarom denk je dat wij drank bij ons hebben, mevrouw? Je kent ons toch?' vraagt Elliot.

'Daarom juist,' antwoordt ze bot.

Tja, de reputatie van het niet zo nauw te nemen met de regels hebben ze inderdaad en ze zijn ook altijd in voor een lolletje.

'Als ik zoiets van plan was, zou ik het niet in mijn eigen zak steken,' lacht Tristan.

De vrouw krijgt een hoofd als een boei en gooit de zakken naar hen toe.

Tristan stoot Elliot tegen zijn elleboog. ‘Die hebben we iets gegeven om over na te denken!’

Lachend verdwijnen de jongens door de deur. Jonas, Febe en ik volgen.

De zaal is groot genoeg voor enkele honderden leerlingen. Dus het valt heel hard op dat de andere helft van de klas voor de andere hoek achteraan heeft gekozen.

Bij het opzetten van de slaaphoek wordt er druk gekletst over de betrapten en we vragen ons hardop af of we het hiermee wel hebben gehad. We hebben zin in de avond. Al die regeltjes bederven de pret.

Als mevrouw Nielsen met het dienblad vol lekkers aankomt, springen Noodles en ik meteen op. Met een paar flessen frisdrank en een stapel bekertjes ga ik weer naar ons hoekje. Noodles heeft de helft van de zakken chips mee.

‘Noodles, geef je die zak Hula Hoops eens hier,’ commandeert Jasmine. ‘Ik lust die andere chips niet.’ Noodles kijkt eerst de groep rond. Als ze een paar goedkeurende knikjes ziet, dropt ze de zak op Jasmines bed.

We gaan in een kring zitten, doen meteen al een zak open en laten hem rondgaan.

‘Elliot, mijn vriend!’ roept Tristan. ‘We zijn binnen. Mét drank! Vertel, geniale man, waar heb je onze booze verstopt?’

Enkele voetbalhoofden draaien onze richting uit. Meteen maan ik hem aan om stiller te praten. Het zou dom zijn om nu nog betrappt te worden. ‘We hebben echt geen drank nodig om het gezellig te maken, hoor!’

De jongens kijken naar mij alsof ik van een andere planeet kom.

Elliot glundert. ‘Geweldige truc toch. Niks in de zak, niks in de pocket. Als je het niet mag meebrengen, moet je gewoon zorgen dat het hier al is voordat de show begint!’

Hij krijgt zowaar applaus van Jasmine en Tristan. ‘Ga het dan maar vlug halen. Hup, hup!’

Elliot neemt zijn rugzakje en loopt naar het podium, waar hij even later achter verdwijnt.

Twee jongens uit het voetbalgroepje spurten hem achterna. Tristan springt overeind en loopt naar de twee. Net voor ze bij het podium aankomen, duikt hij voor hun voeten. De jongens vallen over hem heen en een van hen komt met zijn hoofd hard tegen het podium terecht. Tristan veert op en kruist zijn armen voor zijn borst. ‘Waar gaan jullie zo plots naartoe?’

Wrijvend over de pijnlijke plekken druipen ze weer af naar hun slaaphoek.

Tristan wordt in ons groepje als held onthaald. Vijf minuten later gebeurt hetzelfde met Elliot. Kleine flesjes verdwijnen onder meerdere matrassen.

‘Vergeet Boston niet,’ hoor ik iemand zeggen.

‘Waar is die kerel?’

‘Roken.’

Ik hoef niet zo nodig mee te doen. Febe denkt er ook zo over, en Jonas krijgt van haar een kwade blik als hij zwicht.

Iedereen met een ondoorzichtig flesje giet een beetje wodka in hun cola en neemt een eerste voorzichtige slok met een zelfgenoegzame glimlach. We klinken allemaal onze bekertjes tegen elkaar. Voorpret, noemen ze dat. Er zou nog een feestende avond komen en heel veel napret. Dachten we.

BOSTON

Ik maak een omweg naar de toiletten. Ik dacht dat ik er alleen was, maar bij het handen wassen merk ik in de spiegel dat het laatste hokje op slot is. Stil loop ik ernaartoe en kijk onder de deur. Er zijn geen voeten. Ik buig door mijn knieën en gluur door de spleet aan de zijkant van de deur. Er zit niemand op de pot. Waarschijnlijk hebben ze deze deur gesloten omdat die buiten gebruik is. Ik was nogmaals mijn handen en ga naar de zaal. Aan de lerarenkamer hoor ik de leerkrachten met elkaar praten.

‘... film ... ik kijk niet mee ... vertrouwen ...’

Nieuwsgierig als ik ben ga ik naast de halfgeopende deur staan luistervinken.

Teresa's zenuwen zijn het al aan het begeven. Ik noem mevrouw Nielsen Teresa. Niet omdat ze zo heet, maar omdat ze er net zo oud en gerimpeld uitziet als moeder Teresa. Verdere overeenkomsten heeft ze niet. De leerkracht aardrijkskunde is nog geen vijftig, maar ziet er al tachtig uit. Terwijl ze de wereld rondreist, maakt ze er een sport van om in elk warm land zo lang in de zon te gaan liggen dat ze er zwart gebakken van terugkomt.

Ik geef alle leerkrachten bijnamen. Dat maakt de hel toch een beetje leuker. Teresa was voor mij onmiddellijk duidelijk. Als ze eruit had gezien als Selena Gomez had ik haar echt wel Selena genoemd.

Connors of Nobelprijs – he wishes – moet haar sussen. ‘Het zal wel meevallen. Zo dadelijk zetten we de film op en kunnen we twee uur rustig ademhalen.’

‘Ik geloof nooit dat we hier rustig zitten. Dat zijn wel pubers,

hè. Die swingen van monsters naar engelen en weer terug. Vooral deze klas. Je zou er een burn-out van krijgen.’

‘Zo’n vaart zal het niet lopen. We hebben genoeg zoethoudertjes om ze een hele nacht bezig te houden. Voor je het weet zitten we aan de ontbijttafel en zijn we de leerkrachten van het jaar.’

Dan wordt het stil. Ik moet me snel en stil uit de voeten maken.

In de zaal duwt Tristan me een beker cola in mijn handen. ‘There’s a party in the house!’ Hij heeft duidelijk al iets op.

Ik ruik aan de cola en neem een slok. Ik ruik en proef niks, maar ben er zeker van dat er wodka in zit. Ik zal beter op mijn drank moeten letten deze avond.

Meneer Connors gaat het podium op. Met zijn doordringende stem kondigt hij de film aan.

‘Als er iets is, zitten mevrouw Nielsen en ik hier een paar deuren verder in een lokaal.’

‘Durf je niet mee te kijken?’ roept Tristan. ‘Is de film voor jullie te – *whaah* – eng?’ Hij doet het woord ook eng klinken.

Iedereen lacht.

Connors negeert hem. ‘Het is niet de bedoeling dat we tijdens en na de film gaan rondhangen in de school. Je hoeft het zelfs niet te proberen. Wij geven het je nu al mee. Alleen deze verdieping in dit blok is toegankelijk. De rest is op slot.’

Het eerste beeld wordt op het witte scherm en meneer Connors geprojecteerd.

‘O ja, voor het geval je het nog niet had gezien: achteraan aan het plafond is een webcam geïnstalleerd. Zo is Benthe er vanavond ook bij.’

Alle hoofden draaien naar achteren. Noodles wuift uitbundig naar haar vriendin.

‘Hoi allemaal,’ wuift onze klasgenoot.
Juist ja. Bednet ontbrak er nog aan.

BENTHE

De webcam hangt helemaal aan het einde van de zaal, boven het slaapgedeelte. Daardoor moet ik hard inzoomen als ik de film wil zien. Maar ik vond het belangrijker dat ik een overzicht had over de bedden. Want, zo redeneerde ik tegen de leraren, als niemand op de stoelen vooraan ging zitten en ze met zijn allen vanuit hun bed keken, dan kon ik niemand zien als de webcam dichterbij het scherm hing. Dan was ik er toch niet echt bij. Vanaf hier zou ik tenminste iedereen altijd kunnen zien. En daarbij, de film is minder belangrijk. Die heb ik al een keer gezien. Ik wil vooral de sfeer opsnuiven. Erbij zijn.

Aan het begin van het schooljaar had onze klas het meeste geld ingezameld voor een goed doel. De winnaars kregen een filmavond met overnachting op school. Die zou in de herfstvakantie plaatsvinden.

Maar door het ongeval ben ik al vijf weken thuis. Ik ben gedoemd om na de vakantie nog minstens een maand via Bednet lessen te moeten volgen. Dan mag ik met het leuke gedeelte toch zeker ook meedoen? Even dacht ik dat ik het feestje zou missen, maar dankzij de moderne technologie ben ik er dan toch bij.

‘Hoi, Benthe!’ Noodles wuift haar hand er bijna af na de aankondiging van meneer Connors. De meesten kijken verschrikt op,

alsof ze zichzelf begluurd voelen. Hadden ze niet verwacht dat ik mee zou willen doen met deze avond? Of hadden ze gedacht dat de webcam alleen in het klaslokaal ingezet kon worden om lessen te volgen? Als ze van het moment bekomen zijn, draaien een paar hoofden naar elkaar. Ik zet het volume hoger zodat ik kan horen wat ze tegen elkaar mompelen.

AVA

De lichten dimmen en we gaan vooraan op een stoel zitten.

Met een hand voor zijn ogen door het hevige licht, druipt Connors af. ‘Geniet van de film en tot straks!’

Zodra de film begint te draaien, wordt het geroezemoes minder.

Shadows is een film die al een halfjaar uit is. We konden kiezen uit drie titels. Ieder van ons had wel een van de films gezien, dus werd er gestemd. Zij die de film al gezien hadden, moesten zich erbij neerleggen. Febe, Jonas en ik zijn hem in de bioscoop gaan zien toen hij uitkwam. Ik ben nog nooit zo bang gaan slapen. Ik schrok van elk geluid en zag overal verdachte schaduwen en seriemoordenaars in de dop. Dus de rest van de klas zal hier ook wel van smullen.

‘Jasmientje!’ roept Tristan. ‘Bij een jumpscare spring je maar op mijn schoot, hè!’

‘Zou je willen!’ schreeuwt ze terug. Maar wie weet wil ze dat wel. Ze zit in de rij voor hem. Tactisch?

Jasmine en Tristan hebben al jaren een knipperlichtrelatie. Nu is het weer eventjes uit. Jasmine wil alleen maar populaire jongens strikken. Tristan is een echte womanizer. De lolbroek van de klas, stoer en knap, maar zo op zichzelf gericht dat elk meisje na maximaal twee weken afhaakt. Hoe vaak heb ik niet gehoord van een meisje dat hij meer geïnteresseerd is in zijn wasbordje dan in haar. Toch heeft hij blijkbaar iets dat alleen Jasmine ziet. Ofwel is zij echt gewoon het leeghoofd waarvoor ze zich uitgeeft.

De eerste kwaadaardige schaduw in de film domineert het beeld. Hier en daar wordt al gezocht. Sommigen zie ik dichterbij elkaar kruipen of stiekem handjes vasthouden. Bij de stoere jongens zie ik wel een nonchalante houding, maar gebiologeerde grote ogen. Benieuwd of zij op het einde van de film ook nog zo stoer zijn.

Als de eerste enge scène voorbij is, schuiven stoelen weer uit elkaar. De ingehouden adem wordt losgelaten.

‘Ik moet naar de wc,’ zegt een verschrikte Noodles. Haar bruin-getinte huid lijkt lijkbleek. Ze houdt haar ogen strak voor zich en probeert niet meer naar het scherm te kijken. Dit is duidelijk geen film voor haar. Ik herinner me dat ze geen keuze heeft gemaakt bij het stemmen voor de film. Is ze dit soort films niet gewend? Wat doet ze hier dan? Er zijn nog een paar klasgenoten die zijn thuisgebleven, dus ze had het zichzelf zonder schuldgevoel gemakkelijk kunnen maken. Even heb ik de intentie om haar achterna te lopen, maar het gevoel van hier niets te willen missen overstemt. Ik wil deel uitmaken van het plezier. Ik ben niet hier om voor anderen te zorgen. Noodles zal zichzelf wel weten te herpakken.

Er komt een scène die de hele film verklaart. Maar als je hem

niet gezien hebt, kun je niet weten dat deze zo cruciaal is voor het verhaal. Ik kijk ernaar met heel andere ogen. Ik ontleed elk detail: het gedrag van de personages, wat ze zeggen en vooral wat ze niet zeggen. De man in de achtergrond die ogenschijnlijk voor niemand zichtbaar is, maar als een schaduw het hele circus aanschouwt, is degene die zich zal ontpoppen tot een meedogenloze moordenaar. Hij is – als je het weet – zo aanwezig, en toch zie je het niet als je de film niet eerder hebt gezien. Hoe heet dat? Blindheid voor details? De goochelaar die je afleidt van wat er werkelijk toe doet. Het heeft een naam, ik weet het. Ik kan er niet opkomen.

Febe, die twee rijen voor me zit, kijkt naar me om en glimlacht een samenzweringslachje. Na ons bioscoopbezoek hebben we deze film nog zo vaak ontleed op zoek naar de antwoorden. En nu zie ik het: de antwoorden liggen allemaal in dit ene onderdeel van de film, die vijf minuten.

Ik knik naar haar en kijk geamuseerd verder. Voor mij geen jumpscares of onverwachte wendingen meer. Ik geniet van een leuk avondje uit met de mensen die elke dag bij me zijn.

BENTHE

Eigenlijk is het maar saai, een enge film zien zonder echt gezelschap. Onzichtbaar in de aula aanwezig zijn is niet wat ik ervan verwacht had. Ik zie alleen maar de ruggen van mijn klasgenoten. Oké, als je in je eentje naar de film gaat, is het net hetzelfde.

Dan krijg je het achterhoofd van diegene die voor je zit, uitgesneden in de film, er gratis bij. Deze keer kan ik over de hoofden kijken. Maar hier had ik toch meer van verwacht. Ik hoopte dat ze me gezellig zouden betrekken in alles. Valt dat tegen. Is uit het oog dan toch uit het hart? Zelfs Noodles heeft amper een woord tegen me gezegd, terwijl zij wel goed wist dat ik er zou zijn. Ze beloofde tijdens de film achteraan te gaan zitten, zodat ze dichterbij mij zou zijn. Gaat dat kind toch al na de eerste spannende scène naar de wc! Wat heb je aan zo'n bangerd? Dadelijk mist ze nog het beste van de film.

Dat ze naar de filmavond kwam, is mijn verdienste. Ik had haar op het hart gedrukt dat ze hem moest zien, zodat ik er met haar een keertje over kon doorbomen. Dan konden we het eens over iets anders hebben dan het schoolwerk dat zij me brengt en haar eeuwige vragen over mijn ongeval. Dan raakten de soms akelige stiltes aan mijn bed misschien een beetje opgevuld. Er is niks zo heerlijk als een goede film helemaal afkraken.

Maar als je zelfs je klasgenoten niet hun adem hoort inhouden of hun spanning uitblazen, is er naar mijn gevoel ook niet veel aan. Dat is alsof je naar een enge film kijkt met je handen over je oren. Totaal misplaatst.

Ik heb zin om dit gedoe twee uur over te slaan en mijn eigen Netflix-serie verder te kijken. Ik sluit daarna wel weer aan.

Net als ik mijn scherm wil minimaliseren, zie ik een beeld dat helemaal niet bij de film hoort. Op een of andere manier komt dat beeld me heel bekend voor.

Ik adem snel en oppervlakkig en ik krijg vlekken voor mijn ogen. Heb ik weer een van mijn aanvallen? Nu? Is het iets dat de film triggert in mijn brein? Ik doe mijn ogen dicht en concen-

treer me op mijn ademhaling. Acht tellen in door mijn neus, drie tellen uit. Fout. Nog een keer. Acht tellen in door mijn neus, vijf tellen uit. Kan beter. Acht tellen in, zes tellen uit. Goed zo. Je bent er bijna, Benthe. Acht tellen in, acht tellen uit. Zo moet het. Als ik dit nog vijf keer heb gedaan, slaat mijn hart al veel rustiger. Dan open ik mijn ogen weer.

De vlekken zijn weg. De film gaat gewoon weer verder. Niemand heeft iets gemerkt van mijn hyperventilatie. Maar goed dat ik nu niet bij hen in de zaal zit.

BOSTON

De tijdsdruk was mijn grootste vijand. Ik was heel snel tot dit idee gekomen toen duidelijk werd welke film er op het slaapfeestje op school getoond zou worden.

'Je moet al je talenten gebruiken.' Dat zinnetje werd er al vroeg in gehamerd door mijn grootvader. 'Zoek uit wat je ligt en gebruik dat op verschillende mogelijke manieren en allemaal tegelijk als dat kan.'

Ik kan de man niet meer vertellen hoe origineel ik uit de hoek ben gekomen. Hij is drie jaar geleden overleden. Ik mis hem nog elke dag. Vooral zijn enthousiaste aanmoediging.

Alle kennis die ik heb, heb ik gebruikt. En meer. Een vaag idee werkte ik uit tot ik tevreden was over alle aspecten die erbij kwamen kijken.

Om het uit te voeren had ik tijd nodig. Enkele weken zijn zo om als je het werk onderschat. Dagenlang was ik aan mijn computer gekluisterd of bleef ik ongemerkt langer op school. Ik had geen tijd om even achterover te leunen, want ik hou niet van half werk en losse eindjes.

Onder ons gezegd en gezwezen, ik ben onder de indruk van de film. Daarom moet ik er vooral op letten dat ik er niet te hard in opga en mijn cool-status om zeep help. Meestal moet ik op mijn handen gaan zitten omdat ik anders van de zenuwen mijn halve nagels opeet. Je hoort aan mijn ademhaling of ik een film spannend vind of niet. Ik heb al eens als een meisje gekrijst omdat ik schrok toen in de film *Lights out* het licht weer aanging en die enge vrouw ineens het hele scherm vulde. Mijn zus lacht me er zoveel jaar later nog mee uit.

Ik was de film beter al op voorhand gaan kijken. Zo had ik de schrikmomenten voor kunnen zijn. Ik ben altijd zo opgezogen door het verhaal dat ik mijn omgeving vergeet. Hopen dat dit goedkomt.

Ik zak een beetje onderuit en leg mijn rechterenkel op mijn andere been. Zou dat nonchalance en verveling uitstralen? Jonas, de adonis van de klas die naast me zit, duwt mijn been opzij. Dan maar niet. Ik ga onderuit liggen, voor zover dat mogelijk is op een oude houten stoel. Weliswaar met mijn armen over elkaar geslagen, omdat op je handen zitten zo kinderlijk is.

Ik kijk achterom. De meesten van de voetbalgroep zijn op hun matras blijven liggen. Vandaaruit kun je de film ook perfect zien. Misschien lijkt het zo wel minder eng. Ik geef het nog vijf minuten, dan ga ik daar ook liggen. En dan hoop ik alleen dat er nog anderen mijn voorbeeld zullen volgen.

Want, echt, ik vind het eng. Met dit grote scherm heb ik het gevoel dat ik mee in de film speel.